

KLOCKMOSSA, f. 1. Ett moss-slägte, på murar. *Encalypta extinctoria*.

KLOCKMÅTT, n. 3. Mått till ringklockor, som skola gjutas.

KLOCKPOLYP, m. 3. Ett slags klock- och trumpetformig slempoly. *Vorticella Convallaria*.

KLOCKREP, n. 3. Rep, hvarmed en kyrkklocka drages.

KLOCKRING, m. 2. I ändan på ett klocksnöre fästad metallring, hvari man fattar med handen, då man vill draga derpå.

KLOCKRINGNING, f. 2. Ringning med kyrkklockor.

KLOCKSLAG, n. 3. Timslag af ett tornur eller annat slags ur. På *k-et* tre, när klockan slår tre. *Bero af k-et*, nödgas passa på någon viss timma. *Rätta sig efter k-et*.

KLOCKSNÖRE, n. 4. Snöre till en ringklocka.

KLOCKSPEL, n. 3. Ett slags spelverk, bestående af större och mindre klockor, som anslås med hammare.

KLOCKSPELARE, m. 3. En, som slår klockorna i ett klockspel.

KLOCKSTAPEL, m. 2. pl. — *staplar*. Af trä upprest hög, nedantill öppen ställning med tak, hvarunder kyrkklockor äro upphängda.

KLOCKSTEN, m. sing. (mineral.) Ett slags grof jernbinda, hvilken ljuder som en tackjernshäll, då man slår derpå med en hammare.

KLOCKSTRÄNG, m. 2. Sträng, hvarmed en ringklocka drages.

KLOCKTORN, n. 3. Torn, hvari kyrkklockor äro upphängda, merendels sammanbyggt med själva kyrkan.

KLODJUR, n. 3. Djur med klor.

KLODYFVEL, m. 2. pl. — *dyftar*. Ett slags grå, mest en tum lång, halfvingad insekt, med kräftkloklika framfötter. *Nepa cinerea*.

KLOFALL, klöfäll, n. 3. (skepp.) Det låg, medelst hvilket inre ändan af en gaffel hissas.

KLOFVE, klå'Ve, m. 2. pl. *klofvar*. (af *Klyfva*) Verktyg, som begagnas af åtskilliga slags handverkare, bestående i sin förlängning af tvenne tänger eller käftar, mellan hvilka ett föremål fasthålls, under det man derpå arbetar. Se vidare *Skruf-*, *Filklofve*. *Spänna något i k.* — Skrifves äfv. *Kläfve*.

KLOK, a. 2. (af gamla ordet *Gloa*, se) 1) Som har tillräckligt öfvad omdömesförmåga, att alltid finna den regel, efter hvilken man bör handla *En k. man*. *K-t folk*. — Brukas stundom äfven substantivt, t. ex.: *Den kloke väljer tjenliga medel till nyttans ändamål*. — *Syn*. Förnuftig, Förständig, Slug, Vis. — 2) (om sak) Som röjer, tillkännagifver klokhet. *K-a åtgärder*. *K-t uppsförande*. — 3) Som har sitt fulla förnuft. Brukas för denna bem. endast negativt i uttrycken: *Ej k.*, *ej rätt k.* — 4) Kunnig, erfaren. *K. gubbe, gumma*, som med hvarjehanda, stundom vidskepliga medel påstås kunna bota sjukdomar, tillrättaskaffa stulet gods, m. m. — 5) (fam.) Som förstär, fattar, begriper något. Endast i vissa, merendels negativa uttryck, såsom: *Jag blir ej k. derpå*, *jag begriper det icke*. *Han är ej k-are derpå än jag*, han förstär det icke bättre, vet ej mer derom än jag. *Han gör ingen k. på hvad han ämnar*, han yppar för ingen sina planer.

KLOKHET, f. 3. 1) Genom öfning uppnådd urskilningskraft, hvarigenom man alltid finner den regel, efter hvilken man bör handla. *Han har*

mycken k. — 2) Ändamålsenlighet. *K-en i denna åtgärd lär ej kunna förnekas*.

KLOKHETSREGEL, f. 1. pl. — *reglor*. Regel för ett klokt uppsförande.

KLOKRYP, n. 3. Se *Bokskorpion*.

KLOKSKÅP, f. 3. Bemödanhet att på ett förvetet och öfverklökt sätt söka utforska tingens grund och sammanhang samt öfvertyga andra om sin förståndsöfverlägsenhet. Brukas endast i det litterära språket; nybildadt, efter det tyska *Klügelei*.

KLOKT, adv. På ett klokt sätt, med klokhet. *Handla k.*

KLOLÖS, a. 2. Utan klor.

KLOPPA, klå'ppa, f. 1. Se *Skrufloppa*.

KLOREF, klörév, n. 3. (föga brukl.) Svår kolik.

KLOROCKA, f. 1. Ett slags fisk af Rockornas slägte, som stundom blir öfver 2 alnar lång och föga mindre bred. *Raja clavata*.

KLOSSA, klå'ssa, f. 1. Se *Groda*.

KLOSTER, klå'sst'ur, n. 3. (lat. *Clastrum*) 1) Gemensamt boningshus för munkar eller nunnor. *Gå i k. Inspärra en dotter i k. Sätta en flicka i k.* — 2) (fig. fam.) Hus, familj, der man lever för sig sjelf utan nöjen. — *Ss. K-byggnad, -folk, -lik, -mur, -trädgård*.

KLOSTERARBETE, n. 4. 1) Så benämdes fordom klosterystrarnes handarbeten, som utmärkte sig genom prydlighet och konstfärdighet. — 2) (fig.) Ett särdeles konstrikt och väl gjordt arbete.

KLOSTERBRODER, m. 3. pl. — *bröder*. Se *Munk*.

KLOSTERDRÄGT, c. 3. Munk- ell. nunne- drägt.

KLOSTERFÖRSAMLING, f. 2. Församling, som lyder under ett kloster.

KLOSTERJUNGFRU, f. pl. — *jungfrur*. Se *Nunna*.

KLOSTERKYRKA, f. 1. Kyrka i ett kloster, der munkarne eller nunnorna hålla sin gudstjänst.

KLOSTERLEFNAD, m. 3. ell. **KLOSTERLIF**, n. 3. Lefnad såsom munk eller nunna.

KLOSTERLIG, a. 2. Som tillhör, har afseende på, är bruklig i kloster. *K. enslighet*.

KLOSTERLÖFTE, n. 4. Löfte, som högtidligen afgifves af alla dem, hvilka ingå i en klosterorden, och som förbinder till fattigdom, kyskhet och lydnad.

KLOSTERMUNK, m. 2. Munk, som lever i kloster. Kallades så till skilnad ifrån dem, hvilka lefde som eremiter.

KLOSTERORDEN, m. 2. pl. — *ordnar*. Munk- eller nunneorden.

KLOSTERREGEL, f. 1. pl. — *reglor*. Regel, som af munk eller nunna måste iakttagas.

KLOSTERSÄMFUND, n. 3. 1) Samfund, bestående af invånarne i ett kloster. — 2) Ändligt ordenssamfund.

KLOSTERSKOLA, f. 1. Undervisningsanstalt i ett kloster, der undervisningen besörjes af munkar eller nunnor.

KLOSTERSTADGA, f. 1. Se *Klosterregel*.

KLOSTERTUKT, m. sing. Den för invånarne i ett kloster föreskrifna ordning.

KLOSÅG, f. 2. Ett slags såg, som är spänd midt ut en träram.

KLOT, n. 3. 1) (geom.) Fast rund kropp, på hvars yta hvarje punkt är belägen lika långt ifrån medelpunkten. — *Syn*. Sfer. — 2) Säges om föremål, som till formen likna ett klot. — Således: